

COSMOPOLITAN

FEBRUARI 2000

f 7,95

MAANDBLAD

Belgie 145 BF

Liefde nieuwe stijl

Je hart verliezen maar
je hoofd erbij houden

HUILEN MOET

Want je voelt je opgelucht,
schoongemaakt, opgeruimd

Doe de orgasme-quiz

Hij vertrouwt jou niet want
zijn ex ging vreemd
LAST VAN ZIJN
LIEFDESVERLEDEN

BEETJE MOE?

Pep jezelf op
met deze
energy-boosters

ASHLEY JUDD
de Feel-Good actrice
van Hollywood

TOCHT DOOR DE LAATSTE WILDERNIS VAN EUROPA

Sledehondenrace IN LAPLAND

Jaarlijks worden er via internet acht landenteams geselecteerd om mee te doen aan de 'Fjällräven Polar', een sledehondenrace in Lapland.

Na vier dagen en 310 kilometer sleeën finish je bij het wereldberoemde Zweedse Ijshotel.

Cosmo's Linda van Wijk beleefde het avontuur.

De Alaskan Husky's voelen dat we gaan vertrekken. De roedel honden wordt gek van blijdschap. Ze blaffen om het hardst en rukken aan de sledes die gelukkig met een anker in de sneeuw vastzitten.

Hoe ik hier in Lapland verzeild raakte? Toen ik op het internet zocht naar de nieuwste trends in outdoor kleding, stuitte ik op de site van Fjällräven, een Zweeds outdoor kledingmerk. Zij organiseren ieder jaar een sledehondenrace voor 'leken', de *Fjällräven Polar*. Een wedstrijd door Lapland waarbij je zelf de honden leert verzorgen, in tentjes slaapt en finisht bij het wereldberoemde Ijshotel in Noord Zweden. Acht teams uit verschillende landen sleeën tijdens deze wedstrijd 310 kilometer over eindeloze sneeuwvelden. Iedereen kan zich aanmelden, via een simpele e-mail. Ik deed 't en nu sta ik hier, op het noordelijkste puntje van Scandinavië, 255 kilometer boven de poolcirkel.

Ieder landenteam krijgt een gids mee. Die helpt met het verzorgen van de honden en geeft het tempo aan, zodat de honden zichzelf niet over de kop jagen. Onze gids Hans zal voorop sleeën. Daarna volg ik, met een

eigen slee met vijf honden. Achter mij m'n Nederlandse teammaatje Ron, eveneens met een slee met vijf honden.

De slee is volgepakt met tenten, keukenspullen en voedsel voor de komende vier dagen, voor ons en de honden. Hans legt uit hoe de slee werkt en helpt met het inspannen van 'mijn' honden.

Die schieten bij het vallen van het startschot als kanonskogels naar voren. Ik hou me stevig vast aan de slee en heb geen flauw idee wat me te wachten staat...

We gaan direct steil heuvelopwaarts. Krampachtig sta ik met mijn benen wijd op de leggers, handschoenen stevig aan de slee. Evenwicht is het enige waar ik me nu druk om maak. Na een paar hobbels val ik - zul je altijd zien - en word op mijn buik door de sneeuw de heuvel opgesleept. De honden kijken om, met een blik van 'wat een sukkel!': door mijn lichaam wordt de slee afgeremd.

Hans kijkt om en schiet in de lach. Ik zit onder de sneeuw, en word inmiddels een beetje pissig op mezelf. Snel manoeuvreer ik mijn voeten terug op de leggers en trek mezelf omhoog. De honden krijgen direct

meer vaart: we gaan Hans bijna voorbij. 'Remmen!' roept hij me toe. Ik trap op de beugelrem tussen mijn voeten en mijn slee mindert vaart. Mijn leidershonden sluiten weer netjes achter Hans aan.

Min vijftientig graden: wat doe ik hier?

Na het oorverdovende geblaf bij de start hoor ik in de uren die volgen alleen nog het hijgen van de honden en het knisperen van de leggers in de sneeuw. De rust is overweldigend. Ik zie alleen witte vlaktes, zover het oog reikt. Lapland wordt ook wel 'De laatste wildernis van Europa' genoemd.

De honden worden iets rustiger. Maar hun lust om te rennen blijft me de komende vier dagen verbazen.

Het landschap wordt glooiender en de stilte intenser. Hans wijst naar links. Ik zie vier rendieren die zich tegen een witte achtergrond statig uit de voeten maken. Als ik achterom kijk, steekt Ron zijn duim omhoog; hij heeft ze ook gezien.

Dan verandert het weer plotseling, en komen we terecht in een verschrikkelijke

sneeuwstorm. Hierdoor duurt onze eerste dag wat langer dan gepland; we staan uiteindelijk maar liefst twaalf uur op de slee. Tussendoor trek ik alle lagen kleding die ik heb gekregen aan. Zet een bivakmuts, een pet én een skibril op, met daaroverheen nog eens de capuchon van het poolpak. De ijskristallen vriezen eraan vast.

De routes kun je het best vergelijken met een langlauf-loipe. Er is een spoor uitgezet dat wordt gemarkeerd door paaltjes. Tegen de middag wordt het weer nog slechter en neemt de wind toe. De temperatuur daalt tot min vijftiengraden. Het zicht wordt ook slecht; ik kan de route-paaltjes bijna niet meer zien.

In die kou verslapt mijn aandacht even, maar ik schrik meteen op als we in een inhaalmanoeuvre te dicht langs het Duitse team sleeën; de honden krijgen ruzie. Het zijn nogal felle types, blijkt al snel. We moeten rennen om ze uit elkaar te trekken, voor het één vechtende kluwen van draden en lijnen wordt.

Hans heeft een tactiek bedacht om te winnen: we blijven ongeveer een uur achter een voorgaand team hangen, om het vervolgens in te halen. Op die manier zijn we het Zweedse, Finse en nu dus het Duitse team gepasseerd. Het werkt! Inmiddels sluiten de wolken zich als een deken om ons heen. We zien nu echt niets meer van de omgeving. Alleen Hans zie ik nog, terwijl die amper één meter voor me sleet. Ik

voel de ijskoude, snijdende wind, en begin me langzaam af te vragen wat ik hier eigenlijk nog zoek...

'Where is my shower, where is my toilet?'

's Avonds zijn we eerst twee uur bezig met het verzorgen van de honden voor we, midden in de nacht, eindelijk zelf kunnen eten. Ron bekent dat hij het vandaag ook allemaal even niet meer wist. We praten elkaar moed in.

De honden slapen buiten in de sneeuw, en eigenlijk ben ik bang dat ze vannacht doodvriezen. Maar dat schijnt nogal mee te vallen: ze rollen zich op met anderhalve kilo warm voer in hun buik, en slapen prinsheerlijk aan de ketting.

Die nacht zwelt de storm aan: er valt een halve meter sneeuw. Dus kijk ik de volgende ochtend toch zenuwachtig als eerste hoe het met de Husky's is. Tot mijn verbazing schudden ze doodleuk de sneeuw van zich af en staan weer vrolijk te blaffen en te springen: ready to go.

De organisatie maakt voor de start bekend dat wij, het Nederlandse team, gisteren eerste zijn geworden. Yés! Al kunnen we dat kunstje vandaag niet nog een keer doen: het wedstrijdgedeelte is van de baan. Het waait zo hard dat het horizontaal sneeuwt. Voor de veiligheid moeten we de negentig kilometer van vandaag in konvooi sleeën.

Dat geeft me de tijd om steeds beter te leren sturen en remmen. Het lukt me zelfs om onder het sleeën te eten en te drinken. Acht uur later heeft Massimo, de stoere Italiaanse deelnemer, er tabak van. Hij parkeert zijn slee en weigert nog één meter verder te gaan. Geëmotioneerd en met een zwaar Italiaans accent roept hij: "Where is my shower? And where is my toilet? This is the twentyfirst century!" De dokter, die met een sneeuwscooter de wedstrijd begeleidt, weet hem na veel gepraat gelukkig over te halen door te gaan.

Aan het eind van de dag voel ik het warmer worden. De hemel breekt open, en voor het eerst zien we weer een stukje blauw tussen het wit en de horizon. We zijn een stuk gedaald, de witte heuvels zijn hier begroeid met kale bossen.

Op een bevroren meer slaan we een kamp op en verzorgen de honden. Hans hakt een wak in het meer waar je water kan halen. Ik kook sneeuw, en Ron snijdt bloedworsten voor de Husky's. De worst roeren we met het hete water en hondenvoer door elkaar, en vullen er de vijftien bakken van onze honden mee. Ze vallen er uitgehongerd op aan.

De organisatie vertelt ons dat we vandaag dwars door de hevigste storm van de afgelopen zestig jaar zijn gesleed. We mogen trots op onszelf zijn. Maar ik ben alleen maar doodop, ik rol me op in mijn warme slaapzak en val als een blok in slaap.

Zelf meedoen aan de sledehondenrace? Op de website van Fjällräven, www.fjallraven.com vind je het inschrijfformulier.

Op rendiervellen rond het kampvuur; tijd voor sterke verhalen

Als ik de volgende morgen mijn tent open rits zie ik een strakblauwe lucht. Vandaag wordt sleeën een feestje. We geven de honden te eten, halen water in het wak en ontbijten. Boven ons cirkelt een adelaar. Ik ken de namen van mijn honden ondertussen en ik merk dat ze blij zijn als ze me zien en ik ze even knuffel.

De wedstrijd begint met een 'Le Mans start': na het startschot pakken we snel onze tentjes in, spannen de honden voor de sledes en gaan: we zijn als tweede weg! Lange rechte stukken over bevroren meren worden afgewisseld door technisch moeilijke stukken door het bos. Het pad is er smal, golft op en neer en zit vol haarspeldbochten. De truc is om heuvel op mee te rennen, en heuvel af bij te remmen. Om aansluiting te vinden bij het team dat op kop ligt, wisselen Ron en ik van slee. Zijn honden, die moeite hebben het tempo vol te houden, hoeven zo twintig kilo minder te trekken.

Dat werkt: terwijl we, om zo min mogelijk wind te vangen, gehurkt op de sledes de bevroren meren oversteken, vinden we aansluiting. Nu blijkt dat we op de technische stukken behendiger zijn dan het Duitse kopteam. We kunnen er op de smalle bospaden niet langs, maar halen ze in op een bevroren meer. En zo komen we die dag weer als eerste over de finish. Met nog één dag te gaan is het nu wel duidelijk geworden dat de eindstrijd zal gaan tussen Nederland en Duitsland.

's Avonds zitten we met alle teams, en dus allerlei nationaliteiten, op rendiervellen rond een groot kampvuur. Ontzettend ge-

zellig; er zijn lekkere drankjes, en onder de sterrenhemel worden de nodige sterke verhalen over het sleeën verteld. Iedereen heeft zijn of haar anekdotes over barre gevechten met de sneeuw en de kou. Volgens Hans doen we het uitstekend. Hij denkt zelfs dat de honden onze vrolijkheid voelen, waardoor ze zelf ook steeds enthousiaster worden.

Overwinningsfeest tot het ochtendgloren

De beslissende dag begint weer met een 'Le Mans' start. Het sneeuwt, maar we zijn wel als eerste weg, de Duitsers pal achter ons. Na een paar keer stuivertje wisselen om de voorste positie, bouwen we onze voorsprong uit. De laatste tien kilometer rechtuit naar de finish zijn de Duitsers te ver om het gat nog te dichten.

De finish bij het Ijshotel in Jukkasjärvi komt in zicht en de zenuwen gieren door mijn keel. Ron laat zich vallen en wordt met zijn buik in de sneeuw door zijn honden over de finish-streep gesleept. Als ik ook over de streep ben, val ik Ron opgelucht in de armen; ondanks de inspannende dagen voel ik me geweldig.

Dan is het feest, en wel in de sporthal: een band speelt stevige rock en er is veel drank. Eigenlijk wil ik nog slapen in dat unieke Icehotel, maar ik besluit net als de rest de hele nacht door te feesten. En zo kan het gebeuren dat we om acht uur 's morgens eindigen in de Absolut Bar van het Icehotel. De deur heeft de vorm van een wodkaflask. De bar en glazen zijn van ijs en de drank is blauw. Hoewel: dat laatste weet ik, na kennismaking met het Ijslandse alcoholtempo niet meer zeker... ☺

Het Icehotel

Het Icehotel is geopend van 1 december tot en met 10 mei: sprookjesachtig, met lange gangen, pilaren en kroonluchters compleet van ijs. Je slaapt op een blok ijs bedekt met rendiervellen (gelukkig wel in een slaapzak). Voor de romantische zielen onder ons: er zijn tweepersoons slaapzakken verkrijgbaar. Je kunt een overnachting combineren met langlaufen, vissen, sledehondentochten maken en sneeuwscooteren. Vind je de constante temperatuur van min vijf in het Icehotel na één nacht welletjes, dan kun je een 'warme' blok hut naast het hotel boeken (inclusief gebruik van de sauna). Kosten tweepersoonskamer f 475 per nacht.

Voor boekingen: bel 0046-980-66800, mail reception@icehotel.com of kijk op internet www.icehotel.com voor meer info. Het Icehotel ligt 12 kilometer boven Kiruna. SAS vliegt dagelijks van Stockholm naar Kiruna.

